

„Ja,” zei Hermken heel ernstig terwijl hij mat de handen op de leuning van den stoel legde en een lijdende trek op zijn tronie kwam.

De boerin ging, wat kwaad dat ze haar verhaal niet wilden aanhooren, en de groot-burgers lachten er nog wat om, toen de bloemtrossen langs de stijlen der wankelende veranda weer begonnen te deinen.

Daar was ze. Tegen het lichte land achter haar zagen ze vaag het ovale gelaat, omkransd door wat krullekes die het opgekamde haar ontsprongen waren. Aandachtig als ze was voor het blad met glazen dat ze droeg, hield ze haar hoofd ietwat voorover genegen zoodat haar oogen overschaduwde waren door lange wimpers.

„Dag heeren,” zei ze schuchter, liep naar de tafel en zette daar het blad neer.

Struwentius en Sander beantwoordden haar groet en zagen dan even in een paar groote grijs-blauwe oogen.

Zacht rinkelden glazen.

In Struwentius rezen de herinneringen; waar had hij haar eerder gezien, dat voorhoofd, dien fijnen mond. En terwijl hij een wonderlijke mogelijkheid, bijna zekerheid beseftte, en hem een vrouwenfiguur van vroeger voor den geest kwam, vroeg hij, na een korte kuch, „hoe heet je?”

„Dieneken . . . , eh, Diena,” verbeterde ze schuchter opziend; dan glimlachte ze.

„Je lijkt sprekend op een vroegere dienstbode van ons.” Alsof hij zijn blik wilde verbergen streek Struwentius zich langs het voorhoofd.

Iets smartelijks trok over haar gelaat, en zacht kwam het van haar lippen: „dat was mijn moeder, meneer.”

„Ach,” Struwentius keek haar strak aan, „was dat je moeder, was dat . . . , ik wist niet dat ze”

Even was hij ontroerd, dan vermande hij zich, legde zijn hand vaderlijk op haar schouder en zei met een vriendelijken glimlach: „nu, daar zullen we het van middag nog wel eens over hebben, ik heb haar goed gekend, heel goed.” Hij zag haar vreemden oogopslag. Dan stak hij haar zijn hand toe: „dag Dieneken, dag kind.”

Zacht groetend ging ze, liep weer met haar blonde haren langs de gele en paarse bloemen. En weer streek Struwentius zich langs het voorhoofd. Dan zag hij Sander met een wonderlijken glans op zijn gelaat nog naar de veranda kijken.

Even was het stil; langzaam liep Struwentius naar de piano, onderweg Sander over zijn donkere haren strijkend. „Sanderken”, klonk het bijna teeder.

Terwijl Sander met toeë oogen naar een stijgend fuga luisterde werd door Hermken met een angstig-benepen geluid een bierflesch ontsloten.

Na het spelen liep Struwentius heen en weer van de piano naar de veranda, steeds heen en weer, de vingers van zijn op den rug gehouden handen speel-